

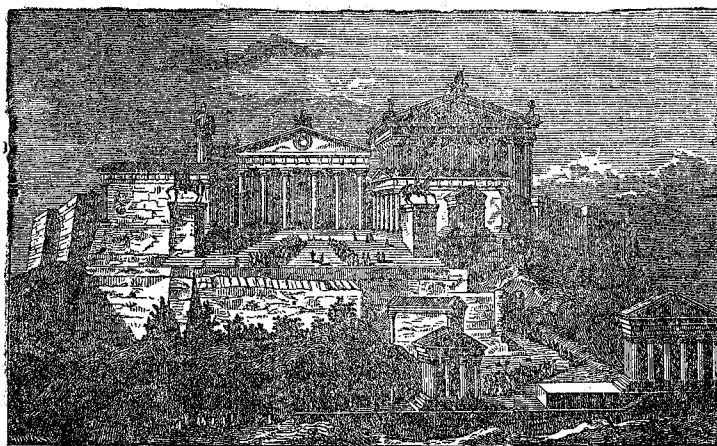
ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

1880

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ

(Εν ὁδῷ Βουλῆς ἀριθ. 29)

1880

Παρακαλούνται οι κκ. Συνδρομηταί της ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ και των «Ξένων Περιοδικών» ν' αποστείλωσι ἐγκαίρως τὰς συνδρομάς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς ἀποστέλλεται δωρεάν τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναΐδος» χρωματισμένη εἰκὼν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΘΗΝΑΪΣ Ἐφημερίς μετὰ εἰκονογραφῶν, ἔτος 7. Ἐκδιδόμενη δις τοῦ μηνός
Ἐτησίᾳ συνδρομῇ, διὰ μὲν τῷ Ἐσωτερικῶν Φρ. 3, διὰ δὲ τῷ Ἐξωτερικῶν Φρ. 3:50
» Τόμος Α', Β', Γ', Δ' ἔξ' Ε', ἕκαστος ἐν Ἑλλάδι » 3, » » » 3:50

Οἱ πέντε πρώτοι τόμοι ἐμπεριέχουσι εἰκόνας καὶ περιλήψεις βιογραφῶν διακεκριμένων ἀνδρῶν, ἤτοι στρατιωτικῶν, διπλωματῶν, αὐτοκρατόρων καὶ ἐπισήμων προσώπων διαφόρων ἐθνῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΞΕΝΑ

Lectures Illustrées pour les Enfants. Ἐκδιδόμενον ἐν Ἑλβετίᾳ εἰς φυλ. 16 σελ. κατὰ μῆνα, μετὰ 4 ἢ 5 εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίᾳ Δρ. 2:50

L' Ami de la Maison. Ἐκδιδόμενον ἐν Παρισίοις εἰς μέγα 2ον μετὰ μεγίστων ωραίων εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς Φρ. 3:—

1) Children's Friend. 2) Children's Prize. 3) Child's Companion. 4) Infant's Magazine. Ἐκδιδόμενα ἐν Λονδίῳ εἰς φυλλάδια 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμούμενα δι' ὠραιότατων εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίᾳ ἕκαστου Δρ. 2:50

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Ἀνταποκριτὴς ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ	Γ. Α. Κασιρόπουλος
» ΧΑΛΚΙΔΙ	Νικόλαος Καραπιπέρης
» ΠΥΡΓΩ	Δημ. Χαριτόπουλος
» ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ	Κ. Α. Γεράρδος (ὁδὸς Γιοργαντζιλάρ ἀριθ. 400)
» ΣΜΥΡΝΗ	Σπ. Γαβρίλης (Γραφεῖον «Νέας Σμύρνης»)
» ΜΙΤΥΛΙΝΗ	Ξεν. Γχορτζιώτης
» ΧΙΩ	Ι. Σ. Παντελίδης.

Ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ εὐρίσκονται καὶ τὰ ἐξῆς: ΕΡΜΗΝΕΙΑ τῶν Εὐαγγελίων Α' καὶ Β' τόμος Δρ. 8. — ΕΡΜΗΝΕΙΑ Κριτικὴ καὶ Πρακτικὴ τῶν Εὐαγγελίων κατὰ Ματθαῖον καὶ κατὰ Μάρκον. Τόμος Α'. (κείμενον πρωτότυπον) Δρ. 5. — Διάφορα Γαλλικὰ καὶ Ἀγγλικὰ συγγράμματα κτλ.

Κεντρικὴ Ἀποθήκη ΠΗΧΑΝΩΝ ΡΑΠΤΙΚΗΣ Δ. Κωνσταντίνου καὶ Σα, ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 261, προερχόμενα ἐκ τῶν μεγαλητέρων ἐργοστασίων τῆς Ἀμερικῆς καὶ Εὐρώπης καὶ δίδονται με ἐ γ γ ὅ η σ ι ν. Πάντα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν χρῆσιν τῶν βαπτικῶν Μηχανῶν, βελόναι, κερκίδες (σαῖται), ἔλαιον πρώτης ποιότητος, κλωσταὶ κτλ. εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς. Ἡ διδασκαλία τῆς χρήσεως τῶν Μηχανῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Δ ω ρ ε ἄ ν. — ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΑ τοῦ τελειοτέρου συστήματος τὰ μόνα ἀντέχοντα εἰς τὸ ἰσχυρότερον πῦρ ἀδιάρρηκτα εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς.

ΣΗΜ. Τὸ Γραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ εὐρίσκεται ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ, ἀριθ. 261

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἀσπιδῶν... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Παρακαλούνται οἱ κκ. Συνδρομηταί τῆς «Ἀθηναΐδος» καὶ τῶν ξένων Περιοδικῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὰς συνδρομάς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποστέλλεται δωρεάν τοῖς Συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναΐδος» χρωματισμένη εἰκὼν.

Ὅσον κοινὴ τόσον σπουδαία καθίσταται ἡ σημασία τῆς ἐκ τεσσάρων μόνον γραμμάτων συγκειμένης λέξεως «Ἐλθὲ» ὅταν αὕτη λαμβάνηται ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ λέξις αὕτη προφερομένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν οὐσίαν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ, αὐτὸ τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα τῆς σωτηρίας. Εἶναι προσήλωσις εὐσπλαγχνίας, ἢ γλυκεῖα φωνὴ τῆς χάριτος, εἶναι αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἡ πρώτη λέξις ἦν φιλόστοργος μήτηρ ἀναφέρει ἐνθαυρύνουσα τὸ βρέφος αὐτῆς ὅπως λάβῃ τὰ πρώτα βήματα εἶναι ἡ λέξις «ἐλθὲ» (ἐλα). Αὕτη ἐμπνέει ἐλπίδας διεγείρει θάρρος καὶ πείθει τὸ ἀπειρὸν τέκνον νὰ κινήσῃ τὰ βήματά του πρὸς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός.

Ὁ νεανίας ἀπερχόμενος τοῦ πατρικοῦ οἴκου πλήρης ἐλπίδων διὰ τὸ μέλλον, ἀλλὰ μακρὰν τῶν γονέων, ἐμπίπτει εἰς περιπετείας δεινὰς, περιπλανήσεις καὶ συμφορὰς οὐδέποτε ἠθελε τολμήσει νὰ ἐπανέλθῃ ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην ἐὰν δὲν ἀνεπὸλεῖ ὅτι καρδίαι πάλλουσαι μετὰ εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγάπης εἰς τὸ στήθος τῶν γονέων, προσκαλοῦσιν αὐτὸν λέγουσαι «Ἐλθὲ ὦ, ἐλθέ! Πόσον γλυκύτερα ἡμῶς εἶναι ἡ λέξις αὕτη ἐξερχομένη τῶν χειλέων συνευσπλαγγχοῦ Θεοῦ, τοῦ Φίλου τῶν ἀμαρτωλῶν. Ἄσευτε πρὸς με-

πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καὶ ἀναπαύσω ἡμᾶς». (Ματθ. ια', 28). Ἐὰν ἀπιστος ἀμαρτωλὸς ἠθελε δεχθῆ τὴν συμβουλήν τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου καὶ ἀκολουθήσει τὸ παράδειγμα τοῦ Ναθαναὴλ «Ἐρχου καὶ ἴδε» ὅποια χαρὰ ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ κατὰ τὰς παραμονὰς νέου ἔτους τὰς καρδίας πολλῶν, αἵτινες ἤδη ζῶσιν ἐν πικρίᾳ καὶ τάλαιπωρίᾳ. Ὅποια χαρὰ ἠθελε πληρώσει τὰς καρδίας τῶν ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἐνεγκόντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν ὅτι οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη». (Λουκ. ΙΕ', 23, 24).

Ἡ ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Παρήλθεν ἤδη ἀνεπιστρέπτει καὶ τὸ ἔτος 1879 καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ 1880, ὅπερ ἡ Ἀθηναῖς εὐχεται εἰς πάντας αὐτῆς τοὺς συνδρομητὰς τούτους τε παλαιούς καὶ τοὺς νέους, νὰ διέλθωσιν εὐτυχῆς καὶ εὐδαίμων καὶ νὰ ἴδωσιν ὡς τάχιον τοὺς πόθους αὐτῶν ἐκπληρουμένους, ἤτοι τὴν ἀύξησιν τῶν ὀρίων μᾶς, τὰ ὅποια ἠύξατο μὲν καὶ ὤρισεν ἡ Εὐρώπη, ἀνεκτέλεστα δὲ μένουσιν ἐτι. Πόσον ταχέως παρήλθε τὸ ἔτος 1879! Ἄλλὰ καὶ πάλιν πόσον ταχέως θ' ἀπέλθῃ καὶ τὸ ἐνεστὸς; Ἡμεῖς δ' ἐνῷ ἀνεπακοσῆτως χωροῦμεν πρὸς τὴν αἰωνιότητα, ὑπ' ἀνοίας φερόμενοι ἐπιθυμοῦμεν καὶ πολλάκις λέγομεν, πότε νὰ ἐλθῶσιν αἱ Ἀπόκρω, πότε νὰ φθάσῃ τὸ Πάσχα! Πότε νὰ ἐλθῇ τὸ ἔαρ καὶ τὸ φέρος! Καὶ ταῦτα μὲν ταχέως ἐρχονται καὶ παρέρχονται, ἡμεῖς δὲ χωροῦμεν πάντοτε ἐν βῆμα πρὸς τὸν θάνατον καὶ πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Ἄλλ' ἀρὰ γε ἐτοιμαζόμεθα καὶ πάντες δι' αὐτὴν; Ἐκτελοῦμεν πάντες τὰ καθήκοντα ἡμῶν καὶ ποιούμεθα κακὴν τοῦ χρόνου χρῆσιν; Ταῦτα εἶναι ζητήματα, τὰ ὅποια ἕκαστος ἡμῶν ὀφείλει νὰ προβάλλῃ εἰς ἑαυτὸν καὶ νὰ λαμβάνῃ πρὸ ὀφθαλμῶν. Πολλοὶ τῶν

αναγνωστών ἡμῶν γνωρίζουσι ἀναμφιβόλως τί συνεβούλευε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τῆς Σάμου φιλόσοφος Πυθαγόρας.

Τί δὲ συνεβούλευε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὁ Πυθαγόρας; Συνεβούλευεν αὐτοὺς ἀπερχομένους εἰς τὴν κλίνην νὰ ἐξετάζωσιν ἑαυτοὺς, ποῖον καθήκον παρέβησαν, τί ἐπραξάν και τί παρέλιπον, ὅπερ ὠφείλον νὰ πράξωσιν.

Πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δεόν οὐκ ἐτελέστη;

Ἐάν ὁ Πυθαγόρας τοιαῦτα συνεβούλευε τοὺς μαθητὰς του, δὲν ὀφείλομεν ἡμεῖς; Χριστιανοὶ και Ἕλληνες ὄντες νὰ προβάλλωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τὰς ἐρωτήσεις ἐκεῖνας; Δὲν ὀφείλομεν ἔνθεν μὲν ὡς Χριστιανοὶ, ἔνθεν δὲ ὡς Ἕλληνες νὰ ἐρωτῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς οὐ μόνον πῶς διήλθομεν τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ και πῶς διήλθομεν τὸ ἔτος ὅλον, ἀφοῦ γνωρίζωμεν, ὅτι θ' ἀπαιτηθῆ παρ' ἡμῶν λόγους ἡμῶν; «Πᾶν ῥῆμα ἀργόν, ἢ ἐάν καλήσῃσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ ἢ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως» (Ματθ. ιβ', 38). Δὲν ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ποῖαν τινὰ τοῦ χρόνου χρῆσιν ἐποιήσαμεθα;

Ναί, ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν πῶς προσητέγημεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, πῶς πρὸς τοὺς πολίτας ἡμῶν και πρὸς αὐτὴν τὴν πολιτείαν. Ἐάν μὴ ἐξετελέσωμεν τὰ καθήκοντα ἡμῶν ταῦτα, πρέπει νὰ μεταβάλλωμεν ἀπὸ τοῦδε διαγωγὴν, ἵνα μὴ καταρῶμεθα τὴν τυφλὴν τύχην. Ἐκαστος δημιουργεῖ τὴν ἑαυτοῦ τύχην, τὴν ὁποῖαν παρασκευάζει εἴτε καλὴν εἴτε κακὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ποιεῖται καλὴν ἢ κακὴν τοῦ χρόνου χρῆσιν.

Ὁ χρόνος εἶναι χρήματα, λέγουσιν οἱ Ἄγγλοι; ὁ χρόνος, λέγουσιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν, εἶνε πολύτιμον ἀνάλωμα; ὁ χρόνος εἶνε τὸ νόμισμα τῆς ἡμέρας και αἱ ἡμέραι τὸ νόμισμα τῆς ζωῆς; ἀλλ' ὁ χρόνος οὗτος παρέρχεται και δὲν ἐπανέρχεται πλέον. Διὰ τί, ὦ ἀκηρῆ, καταναλίσκεις τὸν χρόνον εἰς διασκεδάσεις και εἰς ἀργίας; Διὰ τί, ὦ ἀκηρῆ, δαπανᾷς και ἀσωτεύεις εἰς μάτην τὸν χρόνον; Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἡ ἀσωτεία τοῦ χρόνου, κατὰ τὸν Θεόφραστον εἶνε ἡ μέγιστη τῶν ἀσωτειῶν; Φείσθητι τοῦ χρόνου και μιμοῦ κατὰ τοῦτο τὸν μύρμηκα και τὴν μέλισσαν. Ὁ χρόνος, ὅστις παρέρχεται ἀνωφελῶς, ἀφίνει ὀπισθὲν του ἀνθρώπου ἀμαθείς, ἀκηροὺς, κακοήθεις και δυστυχεῖς. Ἐγγαράξατε, ὦ ἀναγνώσταί μου, τὸ πολύτιμον γνωμικόν «Χ ρ ὀ ν ο υ φ ε ἰ δ ο υ» και ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν μῦθον τοῦ μύρμηκος και τέττιγος, ὃν μετὰ τοσαύτης χάριτος ἐξήνεγκεν ὁ Βηλαράς εἰς τὴν δημόδη τῶν Ἰωαννιτῶν γλῶσσαν.

ΤΖΙΝΤΖΗΡΑΣ ἢ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Ἀνάμεσα στὰ φύλλα τοῦ φουντωτοῦ φτελιᾶ, τοῦ ὄρσοροῦ πλατάνου, μ' ἀσίγητη λιχλιχ, τὸ καλοκαίρι ὅλο ὁ τζίντζιρας πέρασει, λαλόντας πᾶσα ἡμέρα μὴτ' ἄλλο μεοιμνάει.

Ὁ Μύρμηγκας ὥσπσο σ' ἀδιάκοπη δουλειᾷ, θροφή γιὰ τὸ χειμῶνα συναρίζει στὴ φωλιᾷ. Σὰν πέρασαν ἡ κάψαι, και πιάγουν ἡ βροχαίς, καιρῶν ἐναντιῶν ζάλαις, ἀνέμων ταραχαίς, ὁ λαλητής εὐρέθη μὴν ἔχοντας σπειροί, τῆς πείνας νὰ φορήτῃ, σὲ κίντην ὀ βρῦ. Στὸ σοδιαστὴ προστρέχει, τοῦ λέει, παρακαλῶ, μὴν ἀρνηθῆς νὰ κάμῃς σ' ἐμένα ἕνα καλὸ. Μὲ ζάφρισαν τὰ κρῖα, προμίου τὰ φανταστῶ, και νὰ χαθῶ κοντεύω, ἂν δὲν καταφταστῶ. Νὰ μ' ἐλεήσης, φίλε, μ' ὀλίγο μερτικὸ ἀπὸ τὴν εἰσοδιά σου πρὸς ὦρας δανεικὸ. Κι' ἐρχάμενος ὁ θέρως, χωρὶς νὰ ζημιωθῆς, σοῦ δίνω και κεφάλι και κάματον εὐθύς. Πολὺ καλὰ, ἀποκρίθη, μὸν δὲν παρανογῶ, γιατί νὰ μὴ φροντίσης, ὡς ἕκαμα κι' ἐγῶ. Γιατί, κύρ Μύρμηγκά μου, δὲν ἀδίαστα στιμὴ ἀπὸ τὸ λάλημά μου, κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ἀφορμὴ. Ἐξαιρέτα, τοῦ εἶπε, σὰ στὸν καλὸν καιρὸ λαλοῦσες, τῶρ' ἀρχίνα, και στήσε τὸ χορὸ.

Ὅσοι τὸν καιρὸ ζοδεύουν, και τὸ μέλλον δὲ μετροῦν, στὰ χαμένα τὸν γυρεύουν, σὰν και πρῶτα νὰ τὸν βροῦν. Ἐπειδὴς φτερὰ βαστταεῖ φεύγει, τρέχει σὰ νερὸ, κι' ὅποιος δὲν τὸν κυνηγάει, χάνει πάντα τὸν τορὸ.

Σύναζε νῆς ὅσο μπορείς, γέροντας ἄνεσι νὰ βρῆς. Στὰ νιάτα σου ἂν ὀκνεύεις. Γέρος κακὰ πορεύεις.

ΒΗΛΑΡΑΣ.

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Τὸ Λονδίνον εἶναι ἡ πόλις, ὅπου αὐτὸ μέγας χάνεται και ὁ μικρὸς μὴδενίζεται» διότι ἀναριθμητοὶ οἱ πεπαιδευμένοι, ἀναριθμητοὶ οἱ καλλιτέχναι, οἱ πρίγγιπες, οἱ δοῦκες, οἱ στρατηγοί, οἱ αὐθένται, και ὅμως ὅλοι χάνονται, και πολλαίς ἀπαντῶν αὐτοὺς ἢ εἰς τὸ καφενεῖον, ἢ εἰς τὸ λεωφορεῖον, ἢ εἰς τὸ Πάρκον, δὲν τοὺς γνωρίζεις; οἱ δὲ μικροὶ παντάπασιν δὲν φαίνονται.

Τὸ Λονδίνον εἶναι αὐτὸ παράδεισος τῶν ὀλίγων και ἡ κόλασις τῶν πολλῶν» διότι ἐκ τῶν 2,500,000 κατοίκων μόνον ὀλίγοι δύνανται ν' ἀπολαύσωσιν ἐν ἀνέσει τῶν μεγαλείων και τῶν ἡδονῶν τῆς μωροδοξοῦ ταύτης πόλεως, οἱ δὲ πολλοὶ βλέπουν αὐτὰ, ἀλλ' ἀπόλαυσιν δὲν ἔχουν· παραδομένοι και βυθισμένοι εἰς τὰ ἔργα, εἰς τὸ συμφέρον, εἰς τὴν τύρβην, φαίνονται ὅτι δουλεύουν διὰ τοὺς πρώτους.

Τὸ Λονδίνον εἶναι ἡ ἀμεγάλῃ ιδέα τοῦ ἀνθρώπου». Τῶντι, ὅσον κατοικεῖς ἐδῶ, τὸσον ὁ κύκλος τῆς διανοίας σου ἐκτείνεται· τὸ ἀχόρταστον τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ

μεσοῦται, και πρῶτον ἢ ὕστερον εἶναι ἀδύνατον ἢ νοθρωτᾷτη φαντασία νὰ μὴ πέσῃ εἰς βαθυτάτους συλλογισμούς. Ἐρχονται, τῆ ἀληθείᾳ, ὦραι καθ' ἃς ἀποβλέπων τις εἰς τὴν πελαγαίαν ταύτην κοινωνίαν ὀρθοτριχεῖ, φρίσσει, χαίρει, θαυμάζει, ἀμνηστὴ διὰ μωρίας θελξικτρικροῦς σκέψεις περὶ τῆς πλάσεώς του.

Τὸ Λονδίνον τέλος εἶναι σήμερον ἀναντιρρήτως «τὸ μέγιστον και ἐναργέστατον σχολεῖον τοῦ κόσμου».

Οἱ εἰς τὰς πλατείας και τοὺς ναοὺς ἡγερέμενοι ἀνδριάντες ἐκόντα ἄκοντα σὲ παρακινοῦν νὰ μάθῃς τὴν ἱστορίαν. Εἰς τὰς δημοσίας ἐκθέσεις τὰ ἔργα τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς και τῆς πλαστικῆς σὲ διδάσκουν και τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων τεχνιτῶν και τὰ στοιχεῖα τῶν ὠραίων τούτων τεχνῶν. Τὰ θέατρα και τὰ πανοράματα παρουσιάζουν ἐνώπιόν σου ξένους τύπους, ἦθη και ἔθιμα ξένων ἔθνων. Τὰ φυτὰ, τὰ ἄνθη, οἱ καρποὶ τῶν ἐτησίων ἐκθέσεων τῶν κήπων και Πάρκων δίδουν ἰδέαν τῆς βοτανικῆς. Οἱ ναοί, τὰ μνημεῖα, αἱ γέφυραι, τὰ παλάτια σὲ διδάσκουν ὀλίγην ἀρχιτεκτονικὴν. Ἐάν τέλος παρευρεθῆς εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν κοινωφελῶν ἐταιριῶν, αἵτινες οὐχὶ μόνον περὶ τῆς τελειοτέρης εὐδαιμονίας τοῦ τόπου των σκέπτονται, ἀλλὰ και περὶ τῆς καταστάσεως ἐκείνων φροντίζουν, ὅσοι ὑπὸ ζυγὸν διατελοῦν ἢ δουλείας ἢ ἀμαθίας ἢ ἄλλου κακοῦ ἐὰν ἀκούσῃς τὰς φιλολογικὰς και ἐπιστημονικὰς παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι καθημέραν γίνονται εἰς τὰ δημόσια διδαστήρια, θέλεις ἐννοήσεις, ὅτι τὸ λαμπρὸν και ἐξαισιον τοῦτο σχολεῖον παρέχει τόσην ὀφέλειαν και τέρψιν, ὅσην δὲν δύναται νὰ εἰκάσῃ ὁ μὴ ἰδὼν ἢ ἀκούσας ἢ ἀναγνώσας.

Ὅστις εἶδε τὸ Λονδίνον ἐν καιρῷ χειμῶνος μόνον, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ εἶδε τὸ καταστεινὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μόνον κατ' ἀνάστερον νύκτα· ἡ ἐποχὴ τοῦ Λονδίνου εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον μέχρι Αὐγούστου. Τὸ πεντάμηνον τοῦτο διάστημα ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους «Ὀρα, και προφέροντες τὴν λέξιν ταύτην ἐννοοῦν, ὅτι τότε τὰ κοινοβούλια και τὰ δικαστήρια εἶναι ἀνοικτά. Τότε οἱ εὐγενεῖς ἐδρεύουν ἐδῶ· τότε οἱ χοροὶ, αἱ διασκεδάσεις, τὰ θεάματα, ἡ τύρβη, αἱ ἐπιδοίξεις, τὰ μεγαλεῖα· τότε ὁ πλοῦτος, αἱ τέχναι, αἱ ἐπιστῆμαι ἐδῶ ἔρχονται νὰ συναγωνισθῶσι και νὰ δοκιμάσωσι τὴν τύχην των· τότε αἱ ὁδοὶ και αἱ πλατεῖαι δὲν ἔχουν πλέον ἀνάπαυσιν· και ἂν θελήσῃς, ἀναγνώστα, ὀποιοσδήποτε και ἂν ἦσαι, ὅσα μέρη τοῦ κόσμου και ἂν εἶδες, νὰ αἰσθᾷθῃς τὴν ἐκστασιν τοῦ κεχηνότητος χωρικοῦ, ὅστις πρῶτην φοράν εἰσέρχεται εἰς μεγαλόπολιν, ὑπαγε νὰ σταθῆς εἰς τὸ Σχιπ-Σαῖδ.

Τὸ Σχιπ-Σαῖδ εἶναι ἡ ἀγία ἐκείνη ἡ ἄγουσα ἀπὸ τὸ Συναλλακτήριον εἰς τὸν Ἅγιον Παῦλον, ὁ μέγας ἀνθρώπινος καταρράκτης τοῦ Ναγάρρα ὁ μεταξὺ τοῦ Οὐσετῆνδ και τοῦ Ἄστεος, ἔχουν μεταξὺ τοῦ τόπου τῶν εὐγενῶν και τῶν διασκεδάσεων και τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας. Ἐδῶ ὁ θόρυθος ὀμοιάζει μακρὰν βοῆν ἀτελευτήτου βροντῆς. Ἐδῶ αἱ χρυσαβαφεῖς ἀμαζαῖ τῶν πλουσίων, τὰ ἀπλᾶ ἀγοραῖα ὀχήματα, οἱ ἄφοροι, τὰ παντοφορεῖα, σχηματίζουν δύο ἀλύσεις βραδυκινου-

μένας, τὴν μὲν ἀνιούσαν, τὴν δὲ κατιούσαν, ἐκ δεξιῶν δὲ και ἀριστερῶν ὑπάρχουν δύο εὐρύτατα λιθόστρωτα, ἐπὶ τῶν ὀποίων τὸ ρεῦμα τῶν πεζῶν διακυμαίνεται παλινδρομικῶς· ἀποθῆκαι δὲ κείμεναι παρὰ τὴν ὀδὸν μὲ λαμπρὰς ἐπιγραφὰς, μὲ διαφανεστάτους ποδήρεις ὕλους, ἐπιδεικνύουν πᾶν εἶδος ἐμπορευμάτων, πᾶν εἶδος πολυτίμων λίθων, εἰκόνας, βιβλία, μουσικὰ ὀργανα, ὀρεκτικώτατα ἐδέσματα και ὀπωρικά. Ἐδῶ ἂν θελήσῃς νὰ σταθῆς τρία μόνον λεπτὰ θεωρῶν, αἰσθάνεσαι τὴν μὲν φαντασίαν ταχέως ἀπαυδῶσαν, τὸ δὲ σῶμα ἔνθεν κάκειθεν ὀθούμενον ἀπὸ τοὺς γοργῶς παρερχομένους διαβάτας.

Πρὶν περιέλθωμεν εἰς τὰ παρόντα μνημεῖα και τὰ ἄλλα περίεργα τῆς πόλεως, ἀνάγκη πᾶσα νὰ εἴπωμεν ὀλίγα περὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς.

Τὸ Λονδίνον διαιρούμενον εἰς δύο ἀπὸ τὸν Τάμεσιν ἀπέχει τῆς θαλάσσης ἐξήκοντα μίλλια και ἐκτείνεται εἰς τέσσαρας νομοὺς, πρὸς βορρᾶν τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ Middlesex και τὸ Essex, και πρὸς μισημβρίαν εἰς τὸ Kent και τὸ Surrey. Ἡ ἕκτασις του διὰ ψήφισματος τοῦ κοινοβουλίου ὀρίσθη διὰ κύκλου κέντρον ἔχοντας τὸ κεντρικὸν ταχυδρομεῖον και ἀκτῖνα τριῶν μίλλίων, και ἡ περιφέρεια ἔμελλε λοιπὸν νὰ ἦναι εἰκοσι μίλλίων· πλὴν σήμερον ἡ πόλις συμπεριέλαβεν ὀλα τὰ περιεκείμενα χωρία, και ἡ περιφέρεια αὐτῆς ἐκτείνεται εἰς περίπου 35 μίλλια.

Πρῶτη πόλις, ἦτις κατὰ τὴν ἱστορίαν φαίνεται, ὅτι ὕπῆρξεν ἐδῶ ὀπου τώρα κεῖται ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἀγγλίας, εἶναι τὸ Trinobantium, ἦτοι ἡ νέα Τρωάς, κτισθεῖσα, ὡς λέγουν, ἀπὸ Βροῦτον τὸν κατ' εὐθείαν γραμμὴν καταγόμενον ἀπὸ τὸν Αἰνίαν τοῦ Ὀμήρου και τοῦ Βιργιλίου. Λέγουν δὲ πρὸς τούτους, ὅτι ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ βασιλέως Lud ἐβασίλευσαν 58 βασιλεῖς. Ὁ Κορνῆλιος Τάκιτος ὀνομάζει τὴν πόλιν Λονδίνον και Αὐγούσταν, ὁ Ἀμιανὸς Μαρκελλῖνος Αὐγούσταν Τρινοβάουτουμ· τέλος δὲ τὰ νομίσματα τοῦ βασιλέως Ἀλφρέδου φέρουν τ' ὀνομα Λονδίνον.

Ὅτι τὸ Λονδίνον ὕπῆρξε σταθμὸς τῶν Ῥωμαίων ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει· διότι ἀρκούντως μαρτυρεῖ τὸ πρᾶγμα ἡ ἀφθονία τῶν νομισμάτων, τὰ ὀποῖα τὸν παρελθόντα αἰῶνα εὐρέθησαν τόσα πολλὰ, ὅστε νὰ σχηματισθῆ ἐξ αὐτῶν ὀλόκληρον Μουσεῖον, μὲ πρόσωπα τοῦ Νέρωνος, τοῦ Κωνσταντίνου και λοιπῶν. Ὀμοίως δὲ εἰς τὴν ἐνορίαν Spitalfields, τὴν ἐντὸς τῶν παλαιῶν τειχῶν, εἰς τὸ μουσαρὸν τοῦτο κατοικητήριον τῶν Ἰουδαίων, ὀπου ἐπράχθησαν ὀλα τὰ φρικαλέα κακουργήματα, ὅσα εἰς τοὺς μυθιστοριογράφους Ἄγγλους ἔδωσαν ἀφθονον ὕλην, και οὐδὲ σήμερον ὑπάρχει ἰκανὴ ἀσφάλεια διὰ τὸ βαλάντιον τῶν διαβαινόντων, εὐρέθησαν λάρνακες, μάρμαρα και τάφοι μαρτυροῦντες, ὅτι ἐδῶ ἦτο τὸ πολυάνδριόν των. Ὁ δὲ λεγόμενος Λευκὸς Πύργος εἶναι γνῶμη, ὅτι ἡγέρθη ἀπὸ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα.

Ἡ Νινευὴ ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Ἀσσυρίας, τὴν ὀποῖαν πρὸ τινων ἐτῶν ἀνεῖκαλύψεν ὁ δόκτωρ Λαῦαρ, ἡ μεγαλειτέρα πόλις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, λέ-

γουνται ἡ Ἀγία Γραφή καὶ οἱ κοσμικοὶ συγγραφεῖς εἶχε περιφέρειαν 480 σταδίων, ἤγουν 60 μιλίων· ἦτο περιγραφμένη ἀπὸ τεῖχην 100 ποδῶν ὕψους καὶ τῶν παχέων, ὥστε νὰ διάρχωνται ἕπερ αὐτῶν συγγράως 3 ἡμέρας παραλλήλως ἐφυλάττετο δὲ ἀπὸ 1500 πύργους, ὧν ἕκαστος εἶχεν ὕψος 200 ποδῶν. Ἐάν παραδεχθῶμεν τὰς ὑπερβολὰς ταύτας ἐποχῆς σχεδὸν μυθολογικῆς, ἡ Νινευὴ ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ τὸ πελώριον Λονδίνον δις ἐντὸς ἑαυτῆς, καθ' ὃν τρόπον τὸ Λονδίνον πάλιν δεκάκις ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ τὴν Πομπηῖαν, ἥτις κατὰ τὸν κ. Φερράραν (Περιγραφή τῆς Νεαπόλεως) εἶχε 3 μιλίων περιφέρειαν· καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ 1751, ὅτε εὗρέθη τὸ κοιμητήριον τοῦτο τοῦ Πλινίου, ἕως σήμερον παρήλλαθον 100 ὀλόκληροι γρόνοι, καὶ εἰσέτι δὲν ἀνεκαλύφθη ὅλη ἡ τελευταία πόλις, ἡ

τῆς· καὶ ὅμως δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰς τεχνητὰς ἐκείνας φωλεὰς τῶν μυρμηκῶν, τὰς ὁποίας μικρὸν νέφος κονιορτοῦ καταστρέφει καὶ ἀφανίζει.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θαυμάζει ὁ ἄνθρωπος ἐν Λονδίῳ εἶναι ἡ ἀσφάλεια τῶν πολιτῶν. Εἰς τὸ μέγα τοῦτο πλῆθος τὰ κακούργηματα, αἱ ληστεῖαι, αἱ νυκτοκλοπαὶ τόσοι ἀλιγόστευται, ὥστε περὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας σχεδὸν δύναται τις παντάπασιν νὰ ἀμεριμνή. Τοῦτο οφείλεται εἰς τὴν ἀξιόλογον χωροφυλακὴν τὴν συστηθεῖσαν ἐν ἔτει 1829, καὶ εἰς τὸν διὰ τοῦ γκαζῶ φωτισμὸν τῶν ὁδῶν, ὅστις ἔρχισεν ἀπὸ τοῦ 1807 εἰς τὴν ὁδὸν Πέλ-Μέλ.

Ἐννοεῖται ὁδὸς τῆς πόλεως εἶναι ἡ Ῥίτζεν-Στρήτ, ἔχουσα μῆκος 1730 γιαρδῶν· θαυμάζεται δὲ διὰ τὰ κτήρια τῆς διὰ τὰς πλουσίας ἀποθήκας τὰ ἐργαστήρια, καὶ διὰ τὸν κόσμον τοῦ συρμού, τὸν ὁποῖον ἀπαντᾷ ἐκεῖ. Τὰ δευτερεῖα ἔχουν ἡ τοῦ Ὁξφόρ (μῆκος

Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ ἐκκλησίας.

ἀνασκαρῆ τῆς Νινευῆ, εἰς χώραν μάλιστα ὅπου ἡ ἐργασία ἀπαντᾷ τόσα προσκόμματα, θέλει ἀπαιτήσῃ ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ πλειότερους χρόνους. Ἡ δὲ ἀνω σημειωθείσα ταχίστη αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Λονδίνου ἀποδεικνύει ὅτι, πιθανότερον εἶναι ἡμεῖς νὰ φθάσωμεν νὰ ἴδωμεν τὴν Συμόρην ἢ τὰς Ἀθήνας μεγάλας ὡς τὸ Λονδίνον, ἢ τὴν ἀνασκαρῆν τῆς Νινευῆ τελειωμένην διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν τῶ ὄντι ἦτο μεγαλειτέρα τοῦ Λονδίνου. Ἐν τούτοις, ὅπως καὶ ἂν ἔχη, τί ἐναργέστερον μάθημα πῆς ματαιότητός μας παρά τὴν πόλιν ταύτην τοῦ Ἰωνᾶ! Κτίζομεν πόλεις ὁμοιάζουσας κόσμους, αἱ ὁποῖαι καταπλήθουν τὸν περιορισμένον νοῦν, μᾶς κἀμῶν νὰ νομιζώμεν ὅτι ἠγγικεν ἡ ὥρα καθ' ἣν μέλλομεν νὰ ἐξέλθωμεν τῆς σφαιρας ταύ-

Ὁ λοχαγὸς ΜΑΡΤΙΕΡ
Ὁ ἀλοῦς τῶν Σιτηβάγιον

2,304 γιαρδῶν) καὶ τὸ Πικαδίλλυ, κοινωνοῦσαι μὲ τὴν Ῥίτζεν-Στρήτ. Ἡ δὲ Νέα Ὁδὸς εἶναι ἀξιοσημειώτος μᾶλλον διὰ τὸ μῆκος τῆς (5,117 γ.) ἢ δι' ἄλλο πλεονέκτημα. Βρ. Ἀστέρ.

ΚΩΜΗ ΤΩΝ ΚΑΦΦΙΡΩΝ

Ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ἀφρικῇ.

Ἐν ταῖς κώμαις τῶν Καφφίρων τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς οἱ κάτοικοι ὑφίστανται πολλὰς στερήσεις. Αἱ τιμαὶ τῶν τροφίμων εἶναι ὑπέρογκοι, οἱ πυρετοὶ δριμύτατοι καὶ οἱ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα μεταβαίνοντες ἰσραπόστολοι ὑφίστανται μεγίστας στερήσεις καὶ δεινοπαθήματα δεινῶς διωκόμενοι ὑπὸ τῶν κατοίκων.

Ἡ ΕΚ ΡΟΔΩΝ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Emile Richebourg.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(ὑπὸ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κ. ΦΡΑΝΤΖΗ).

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 24 Ἔτος Δ']

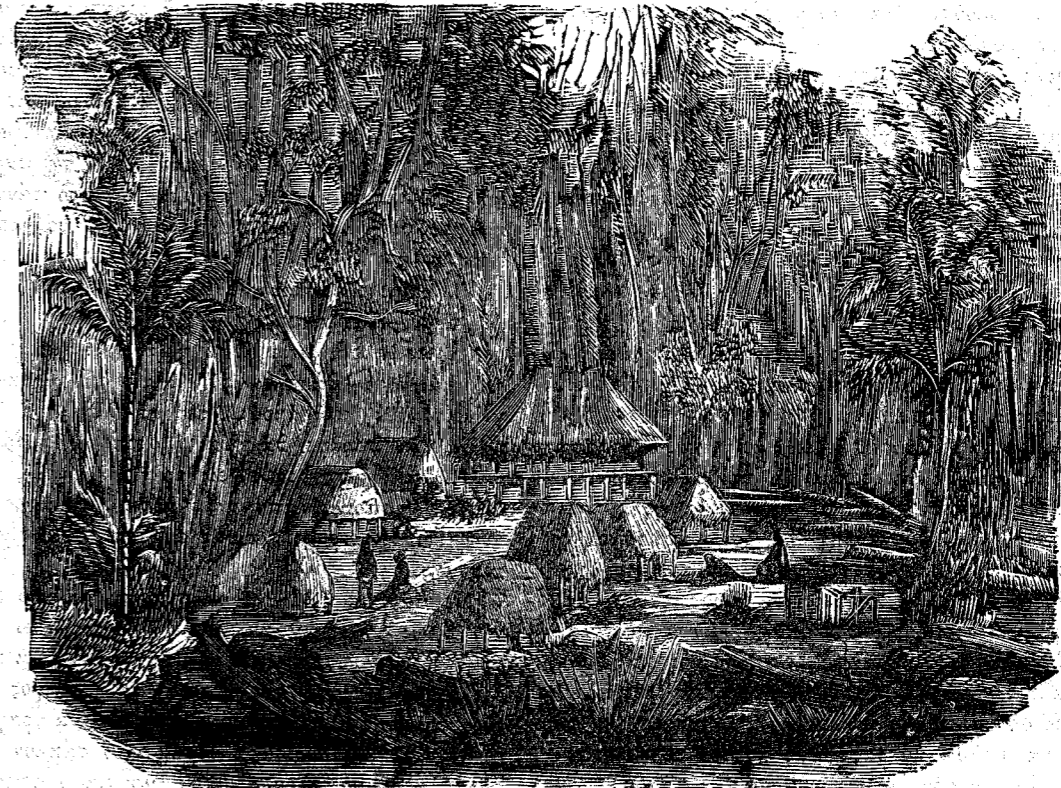
Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ζακέτ, ὅπως συνδραμῇ τὴν χήραν καὶ τὰ ὄρφανα, ὁ υἱὸς μου συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ δώσῃ συναυλίαν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Δημαρχεῖου, ἣν ὁ κύριος δήμαρχος τῆς Σωμῶνης προθύμως ἔθετο εἰς τὴν διάθεσίν του· δυστυχῶς ὅμως μετὰ δυσκολίας μεγάλης οἱ φίλοι του καὶ αὐτὸς ἡ-

Ποῶς, μήτέρ μου, ἀπήντησεν ἡ νεάνις διὰ τῆς μελωδικῆς φωνῆς τῆς, δυνάμεθα ὅμως χωρὶς νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν συναυλίαν, νὰ φανῶμεν καὶ ἡμεῖς ὀφελίμοι εἰς ἀγαθοεργὸν πρᾶξιν.

Ἐπειτα, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν κυρίαν Ζακέτ' ἀγαπητῇ οικοδέσποινα, εἶπε, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοι φέρητε δύο εἰσιτήρια.

Ἡ κυρία Ζακέτ ἦτο ἤδη εἰς τὸ κατώφλιον τῆν θύρας, ὅτε ἡ νεάνις μετεκαλέσατο αὐτήν.

Προσφιλῆς, κυρία, τῇ εἶπεν, ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὸν υἱόν σας, εἶπατε αὐτῷ, σὰς παρακαλῶ, νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ μοι φέρῃ ὁ ἴδιος τὰ εἰσιτήρια, προσθέσατέ τω δὲ, ὅτι θὰ μὲ ὑποχρεώσῃ κομίζων μοι καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας του.

Κώμη τῶν Κάφρων ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ἀφρικῇ.

δυνήθησαν μόλις ἐξήκοντα νὰ διαθέσωσιν εἰσιτήρια, τὰ πλείστα πρὸς τρία καὶ ὀλίγα πρὸς πέντε φράγκα. Ἄ! δεσποινίς, ἂν ἐτόλμων. . . . πλὴν ὄχι.

Τολμήσατε, εἶπεν ἡ νεάνις, μειδιῶσα δισταζούσας δ' εἰσέτι τῆς οικοδέσποινας, ἐσκέπτεσθε, ἕως νὰ μοι προτείνητε εἰσιτήρια διὰ τὴν συναυλίαν ταύτην; εἶπεν ἡ νεάνις.

Μάλιστα, δεσποινίς.

Καὶ δὲν ἐτόλματε νὰ μοι τὰ προσφέρητε! Ἐσφάλατε, κυρία! θὰ λάβω δύο μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως πρὸς πέντε φράγκα.

Σκοπεύεις νὰ μεταβῆς εἰς τὴν συναυλίαν ταύτην; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

Ἡ κυρία Ζακέτ ἐξῆλθε, φαιδρὸν τὸ πρόσωπον ἔχουσα.

II.

Ὀλίγον μετέπειτα τὸ κλειδοκύμβαλον ἔπαυσε νὰ ἀκούηται καὶ σχεδὸν ἀμέσως δύο ἐλαφροὶ κτύποι ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῶν ὀδοιπόρων.

Εἰσέλθετε, εἶπεν ἡ νεάνις.

Ἡ θύρα ἦνοιξεν, ἀφείτα δίοδον εἰς τὸν νέον μουσικοδιδάσκαλον, ὅστις ἔμεινε θεθοροβημένος ἐπὶ τῇ θέρᾳ τῶν δύο κυριῶν.

Ἡ μήτηρ μου μοι εἶπεν. . . ἐπέλλισεν ὅτι ἐπεθύμουν δύο εἰσιτήρια διὰ τὴν συναυλίαν, ἣν δίδετε τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἀπετελείωσεν ἡ νεάνις. Καλῶν

καί ωραίαν πράξιν ἐκτελείτε, κύριε· ἔχετε μεγάλην καρδίαν, καί εἶσθε ἀληθῆς καλλιτέχνης, καθόσον τοιαῦται παραστάσεις τοῦ πράγματι καλλιτέχνης ἀποδεικνύουσι.

Τεταραχμένος ὀλίγον ὁ νέος ἔνευσε κάτω τοῦσ' ὀφθαλμούς.

Ἡ νεάνις ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς αἰσθητῆς τῆς μικροῦν βελάντιον ἐκ κυανοῦ μεταξωτοῦ, συνεσφιγμένον διὰ δύο χρυσῶν κρίκων, ἔλαβεν ἐν εἰκοσάφραγον ὅπερ ἔθετο εἰς τὴν χεῖρα τοῦ μουσικοδιδασκάλου, καὶ εἶπεν αὐτῷ· θέλετε προσθέσει τὸ μικρὸν τοῦτο ποσὸν εἰς τὰς εἰσπράξεις, ἃς μέγχι τοῦδε ἐποιήσατε ὑπὲρ τῶν συμπάθειαν ἐμπνεόντων εὐεργετουμένων σας.

Εὐχαριστῶ ὑμᾶς ἐξ ὀνόματός των, Δεσποινίς, λάβετε τέσσαρα εἰσιτήρια.

Ὡ! δύο ἀρκούσι διὰ τὴν μητέρα μου καὶ ἐμὲ, εἶπεν αὕτη μειδιῶσα.

Θὰ τιμῆσατε τοῦλάχιστον τὴν ἐσπερίδα μας; Δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς τὸ ὑποσχεθῶμεν, κύριε, καθόσον εἴμεθα καταβεβλημένοι, μὴ εὐρούσαι δὲ θέσιν ἐν τῷ λεωφορείῳ, ἐξ ἀνάγκης διερχόμεθα τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐν Σωμῶνῃ περιμένονσαι τὸ λεωφορεῖον τῆς αὔριον.

Ἐπειτα μουσικῆ ἐσπερῆς εἰς μικρὰν ἐπαρχιακὴν πόλιν, δὲν εἶναι πρᾶγμα τῶσ' ἐλκυστικόν, εἶπεν ὁ νέος.

Ποσῶς, κύριε, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ νεάνις· οἱ Παρίσιοι δὲν ἔχουσι μόνον τὸ προνόμιον νὰ κατέχουσιν ἐξόχους μουσικούς, καὶ ἀποδείξῃς εἴσθε ὑμεῖς ὁ ἴδιος.

Ὡ! Δεσποινίς.

Πρὸ ὀλίγου σᾶς ἤκουσα, κύριε, καὶ γνωρίζω ἀρκετὰ μουσικὴν, ἵνα δυνῆθ' νὰ ἐκτιμῆσω τὴν ἀξίαν σας.

Λίαν ἀσθενῆ ἀξίαν τῶσ' δὲ μᾶλλον ἀνακαλύπτει τις εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀδυναμίαν του, ὅσ'ω περισσότερον καταγίνεται καὶ σπουδάζει τὴν μουσικὴν τέχνην δὲν δύναιται ποσῶς νὰ συμμερισθῶ τὴν γνώμην σας, Δεσποινίς· εἰς Παρισίους μόνον ὑπάρχουσιν οἱ πραγματικοὶ διδάσκαλοι, οἱ μεγάλοι, οἱ σπουδαῖοι καὶ ἀμίμητοι καλλιτέχνη δὲν μετέβην εἰσέτι εἰς Παρισίους, καὶ δὲ ἐδίδον ἀληθῶς δέκα ἔτη τῆς ζωῆς μου ἂν ἡδυνάμην νὰ διέλθω ἡμέρας τινὰς αὐτῶσ' πόσον ἐπαθῆμουν νὰ ἤκουον τὸν Ἀδόλφον Νουρὶ, τὸν θαυμαστὸν ἀοιδὸν ἐν τῷ Γουλιέλμω Τέλλω, τῷ Βωβῆ, τῷ Γιουδαίᾳ, τῷ Ροβέρτῳ Διαβόλῳ ἤ Νουρὶ εἶναι καλλιτέχνης ἀμίμητος, θέλει δὲ διαμείνει ὁ πρῶτος τοῦ κόσμου μουσουργός, καθόσον οὐδεὶς δὲ δυνῆθ' ἵνα ἀποκτήσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν μουσικὴν ἑκφρασίαν· δὲν τὸν γνωρίζω, φεῦ! ἢ ἐκ τῶν ἀρθρῶν τῶν ἐφημερίδων, αἵτινες μετέδωκάν μοι τὸν ἐνθουσιασμὸν των· μετὰ τὸν μέγαν τοῦτον καλλιτέχνην ἐπεθύμουν ἀκόμη νὰ ἤκουον τὴν κυρίαν Δαμορῶ, τὴν δεσποινίδα Δορσῆ, καὶ πρὸ πάντων τὴν δεσποινίδα Φαλκῶν, τὴν προσφιλεῆ μαθήτριαν τοῦ Ἀδόλφου Νουρὶ, τὴν χαρίεσσαν Ἀλίαν, τὴν θείαν Ραχὴλ τὴν θελκτικὴν Βαλεντινήν, καὶ ὅλα ἀξίαν τοῦ διδασκάλου τῆς καὶ ἐφάμιλλον αὐτοῦ, ὡς πρὸς τὴν χάριτα, τὴν ζωηρότητα, τὴν εὐαισθησίαν. . . . Ὁ Ἀ-

δόλφος Νουρὶ, καὶ ἡ δεσποινὶς Φαλκῶν εἰσὶ δύο καλλιτέχνηται τέλειοι, δύο ἀοιδοὶ ὑπέρτατοι.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ εἰς τοὺς ἀνωτέρω τοῦ νέου λόγους, ἀντήλλαξαν βλέμμα καὶ μειδιάμα εὐάρεστον.

Κύριε, Ζακέτ, εἶπεν ἡ νεάνις μετὰ στιγμὴν σιωπῆς, δὲν δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας σας;

Ἴδου αὐτὸ, δεσποινίς.

Ἡ νεάνις λαβούσα καὶ διεξελοῦσα αὐτὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, πῶς, εἶπε μετ' ἐκπλήξεως, μίαν μόνον ἀοιδὸν ἔχετε;

Λησιμονεῖτε, δεσποινίς, ὅτι ἡ Σωμῶνῃ εἶναι μικρὰ πόλις, καὶ ὅτι ἡ ἀπόστασις δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ προσκαλέσωμεν καλλιτέχνητας ἐκ Παρισίων; πρᾶττομεν ὅ,τι δυνάμεθα καὶ ὅχι ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν· ἐνταῦθα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχωμεν ἢ ἐραστὰς τῆς μουσικῆς· ἐν τῇ πόλει μας ὑπάρχουσι κυρίαί τινές, αἵτινες ἀρκετὰ καλῶς ἄδουσι, μόνον ἐν τῇ αἰθούσῃ των ὅμως καὶ διὰ τοὺς φίλους των· ἡ κυρία Σουλὺ, ἥτις δὲ τραγῳδῆσθ' τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἔχει καλὴν φωνὴν καὶ γνωρίζει τὴν μουσικὴν ἀρκετὰ, ἐπὶ τῇ παρακλήσει μου δὲ, καὶ ἔνεκα τῆς περιστάσεως πρὸ πάντων συγκατανεύσασα νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, ἐποίησεν ἀληθῆ θυσίαν. Ὡ! αἱ προλήψεις. . . .

Ἡ νεάνις ἐσκέπτετο, ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος κεκλιμένη ἔχουσα.

Κύριε Ζακέτ, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμῆς, ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ δὲ ἔλθωμεν εἰς τὴν συναυλίαν σας· οἱ γνωρίσαντες καὶ ἀκούσαντές με λέγουσιν, ὅτι ἄδω καλῶς· ἂν θέλητε, δὲ ἡμεῖς ἡ δευτέρα ἀοιδὸς σας.

Ἡ χαρὰ ἀπήστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ νέου.

Ὡ! δεσποινίς, ἀπήντησε μετὰ συγκινήσεως δὲν γνωρίζω τίνι τρόπῳ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, εἴμαι λίαν εὐτυχής.

Μειδιάσασα ἡ νέα, εἴμεθα σύμφωνοι, τῷ εἶπε, μόνον ὅμως τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν δ' ἀνέλθω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, δὲ γνωστοποιήσατε εἰς τὸ κοινόν, ὅτι κυρίαί τις διελοῦσα ἐντεῦθεν ἠθέλησε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν εὐεργετικὴν ἐορτήν σας· ἢ δὲ τι πρέπει νὰ τραγῳδήσω;

Ἡγέθη καὶ ἀνοίξασα δερμάτινον σάκκον ἐξελέχθη το μετὰζὺ μεγάλου ἀριθμοῦ μουσικῶν τεμαχίων τὸ μέρος τῆς Γιουδαίας «Μέλλει νὰ ἔλθῃ» καὶ ὀλόκληρον τὴν συμφωνίαν τοῦ Ροβέρτου Διαβόλου, τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Μεγιστέρου.

Ἴδου, εἶπεν ἐπιστρέφουσα πρὸς τὸν νέον, δὲ τραγῳδήσω τὸ μέλος τῆς Ραχὴλ, καὶ τὸ τῆς Ἀλίαν τοῦ Ροβέρτου Διαβόλου

«Ἐμπρὸς, εἶπε, τέκνα μου»

Τὰ δύο τεμάχια εἰς ἃ ἡ δεσποινὶς Φαλκῶν ἐθριάμβευσε περισσότερον διεννοήθη ὁ μουσικός.

Δὲν νομίζετε, ὅτι δὲ ἔστι καλὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν ἀπαξ τοῦλάχιστον ὁμοῦ τὰ δύο ταῦτα τεμάχια;

Βεβαίως, δεσποινίς, ἡ ἐπανάληψις αὕτη εἶναι ἀναπόφευκτος, ἵνα μὴ σᾶς συνοδεύσω πολὺ κακῶς.

Ποσῶς δὲν φοβοῦμαι τοῦτο ἀπήντησε χαριέντως ἡ

νεάνις, ἄλλως δὲν ἔχετε εἰμὴ ν' ἀκολουθήσατε τὸ ἄσμα μου· πόσ' ὦραν ἔχομεν ἀκόμη διαθέσιμον;

Ἡ συναυλία δὲ λάβῃ χώραν τὴν ὀγδόην ὦραν, καὶ ἤδη μόλις εἶναι ἕκτη καὶ ἡμίσεια, δυνάμεθα λοιπὸν ἡμίσειαν τοῦλάχιστον νὰ διαθέσωμεν ὦραν.

Μετὰ τοῦτο μετέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ νέου μουσικοδιδασκάλου, ὅστις ἔλαβε θέσιν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ἡ δ' ἐπανάληψις ἤρξατο ἐκ τοῦ μέλους τῆς Ἀλίαν.

Πρὸ τοῦ τέλους τῆς πρώτης στροφῆς, τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ ἀοιδὸς ἐπανελάμβανεν ἐκ τρίτου τὰς λέξεις:

«ἡ μήτηρ του δὲ παρακαλέσθ' δι' αὐτόν»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μουσικοῦ ἐθαμβώθησαν καὶ οἱ δάκτυλοι του ἔμειναν ἀκίνητοι ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Ἄ! δεσποινίς, ἀνέκραξεν, ἐγερθεὶς αἰφνιδίως, τοὺς ὀφθαλμούς πλήρεις ἔχων δακρύων, δὲν μοὶ εἶπατε τὴν ἀλήθειαν· ἡ ἐντύπωσις ἦν αἰσθάνομαι, δὲν δύναται νὰ μ' ἀπατήσῃ· εἴσθε ἕκτακτος καλλιτέχνης.

Μετρία ἀοιδὸς, κύριε, εἰς ἣν ἀναγνωρίζουσι πρᾶγματι ἀξίαν τινὰ, ἀλλ' ἂς ἀκολουθήσωμεν τὴν ἐπανάληψιν μας, σᾶς παρακαλῶ, ἂν καὶ ἡμεῖς ἤδη βεβαία, ὅτι καλῶς δὲ ἐκτελεσθῇ τὸ ἄσμα.

Κατὰ τὴν δευτέραν ἐπανάληψιν ἐκάστου τεμαχίου, ἡ ἀοιδὸς ἐδήλωσεν, ὅτι ἦτο εὐχαριστημένη ἐκ τῆς συνοδείας τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὁ δὲ μουσικοδιδάσκαλος βέβαιος, ὅτι εὕρισκετο ἐνώπιον καλλιτέχνης ἐκτάκτου, ἐσεδάσθη τὴν πρόθεσίν τῆς τοῦ νὰ διαμείνῃ ἀγνωστος, καὶ μετὰ προσοχῆς ἠκολούθησε τὰς διαφόρους παραλλαγὰς τοῦ ἄσματός τῆς.

Δεσποινίς Δουπλεσίς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ νέος μείνας μόνος· τὸ ὄνομα τοῦτο μοὶ εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστον· μὲλα ταῦτα ἡ γλυκεῖα καὶ χαρίεσσα νεαρά αὕτη γυνὴ εἶναι καλλιτέχνης δεσπεσία.

III.

Κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ τέταρτον, ὅτε ἡ συναυλία ἤρξατο δι' ἀρμονίας ἐφηρμοσμένης ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς Πολιορκίας τῆς Κορίνθου ἐκτελεσθείσης ὑπὸ τῆς μουσικῆς τῆς πόλεως, ἐκ τῶν διακοσίων τεσσαράκοντα προητοιμασμένων θέσεων, ὀλιγώτεροι τῶν ἑκατὸν ἦσαν κατελημμένοι, οὗτ' ἠλπίζετο δὲ, ὅτι δὲ ἤρξανεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀκροατῶν. Μεταξὺ τῶν ἐν τῇ συναυλίᾳ παρευρισκομένων ἦτο καὶ ὁ νομάρχης μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ὡς καὶ τὸ ἄνθος τῆς κοινωνίας Σωμῶνῆς.

Πρὸ τῆς ὑπὸ τῆς μουσικῆς ἐκτελέσεως τοῦ τεμαχίου, ὅπερ ἔμελλε νὰ συμπληρώσῃ τὸ πρῶτον μέρος τῆς συναυλίας, ὁ μουσικοδιδάσκαλος ἐγερθεὶς, ἀπετάθη εἰς τὸ κοινόν διὰ προφανοῦς συγκεκινημένης φωνῆς καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ἔσχε τὸ ἀνέλπιστον εὐτύχημα νὰ εὕρῃ κατὰ τὴν τελευταίαν ὦραν, δευτέραν ἀοιδὸν ξένην, εὐαρεστηθεῖσαν νὰ χορηγήσῃ τὴν ἑαυτῆς συνδρομὴν εἰς τὴν εὐεργετικὴν πράξιν, δι' ἣν ἡ συναυλία ἐδίδετο.

Ψιθυρισμὸς εὐαρεσκείας ἠκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ, μεθό

ἄκρα ἐπεκράτησε σιγῆ, ὅτε ὑψηλὴ καὶ ὠραία νεάνις καταλιπούσα τὴν θέσιν τῆς, συγκεκινημένη καὶ ἐρυθρώσα διηυθύνθη πρὸς τὸ ἀνάβαθρον τῶν μουσικῶν, εἰς ὃ ἀνῆρχοντο διὰ κλίμακος πέντε ἢ ἐξ βαθμίδων· ἔφερον ὠραίαν ἐκ μεταξῆς ἐσθήτα, χρώματος μαργαρώδους θαυμασίως ἐπ' αὐτῆς ἐφηρμοσμένην, ὡς μόνον δὲ κόσμον τῆς κεφαλῆς· εἶχε τὴν ἐξαισίαν κόμην τῆς, ἥτις, ἐπτυγμένη εἰς βοστρύχους καὶ ἀποκαλύπτουσα εὐρὴ καὶ καθαρὸν μέτωπον, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἔλαμπον ὀφθαλμοὶ, δυνάμει καὶ ἐκφράσεως θαυμασίας, ἦτο ἀνηρτημένη εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς, ὡς στέμμα ἡγεμονίδος.

Χαιρετήσασα τὸ κοινόν, εἰδοποίησε δι' ἐλαφρᾶς τῆς κεφαλῆς κινήσεως τὸν μουσικοδιδάσκαλον, ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀρχίσῃ.

Ἐξετέλεσε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ μέλους τῆς Ἀλίαν· ἂν καὶ ἐκ τῶν πρώτων ῥυθμῶν τοῦ ἄσματος εἶδος φρικιάσεως κατέλαβε τοὺς ἀκροατὰς, μετὰ θρησκευτικῆς μ' ὅλα ταῦτα σιωπῆς οἱ πάντες ἠκροῶντο· μόλις ὅμως ὁ τελευταῖος φθόγγος τῆς ἐπιφθῆς ἐξῆλθε τοῦ στόματος τῆς ἀοιδῆς, ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐξεδηλώθη διὰ φρενητιωδῶν ἐπευφημιῶν· πάντες ἠγέρθησαν, οἱ μικρότεροι ἀνέβησαν εἰς τὰ καθίσματά των, ὅλοι ἐχειροκρότουσαν ἢ διακοπῆ διήρκεσε πλέον τῶν πέντε λεπτῶν τέλος ἡ σιωπὴ ἀποκατέστη καὶ ἡ ἀοιδὸς ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὸ ἄσμα.

Ἀμέσως τὰ χειροκροτήματα ἐπανεληφθησαν· ὁ ἐνθουσιασμὸς ἦτο πλέον ἀκράτητος· οἱ πλείστοι ἐκλαίον, καθόσον καὶ διὰ τὸν θαυμασμὸν αὐτὸν ὑπάρχουσι δάκρυα!

Τὴν ἀοιδὸν κατελοῦσαν τοῦ ἀναβάθρου περιστοιχισαν καὶ θερμῶς συνεχάρησαν καὶ ἠευχαρίστησαν ὁ νομάρχης καὶ οἱ πρόκριτοι τοῦ τόπου.

Ἐσκεπτόμην τὴν χήραν καὶ τὰ πέντε ὄρφανὰ ἀπεκρίθη μετριοφρόνως ἡ νεάνις, καὶ ἔπραξα πᾶν ὅτι ἡδυνήθη, ἵνα φανῶ ὑμῖν εὐάρεστος καὶ σας εὐχαριστήσω συνάμα διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν συμπάθειάν σας.

Ἄγνωστον τὸ ὄνομα τῆς θαυμασίας ἀοιδῆς οἱ ἐν τῇ συναυλίᾳ, ἠρώτων ἀλλήλους ἐπὶ τούτῳ, οὐδεὶς ὅμως ἐγνώριζεν αὐτὸ καὶ αὐτοὶ δ' οἱ τῆς πόλεως φιλόμολποι (dilettanti) διατέλουν ἐν στενοχωρίᾳ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην· προφανῶς εἶχον ἀκούσει πρὸ στιγμῆς καλλιτέχνητα πρώτης τάξεως, ἀληθῆ ἀοιδὸν, ἢ ἢ φωνὴ ὑψίφωνου τοῖς ἐφαίνετο ἀπαράμιλλος· ποία ὅμως ἦτο αὕτη;

Βεβαίως ἡ Μαλιβρῶν εἶναι ἔλεγεν εἰς.

Ἡ κυρία Μαλιβρῶν ἀπεβίωσε περίσ'· δὲν τὸ γνωρίζετε; ἡ δεσποινὶς Φαλκῶν βεβαία δὲ ἦναι ἔλεγεν ἔτερος. (ἀκολουθεῖ).

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Ὁ καπνὸς κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν ἀνακαλύψιν τῆς Ἀμερικῆς ἦτο ἐν χρῆσει ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ὀφείλεται δὲ ἡ ἐν τῇ Εὐρώπῃ εἰσαγωγὴ

τοῦ φυτοῦ τούτου εἰς τὸν Νέον Κόσμον. Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος διηγείται, ὅτι ὄχι κατὰ τὸν ὄβριον τοῦ 1492 ἀπεβιβάσθη τὸ πρῶτον εἰς τὸν Ἅγιον Σώστην, οἱ ναῦται τοῦ πορευόμενοι πρὸς τὰ ἐνδοτέρα τῆς νήσου παρέτήρησαν τοὺς ἰθαγενεῖς, ἀνδράς τε καὶ γυναῖκας, κρατοῦντας εἰς τὸ στόμα κύλινδρον ἐκ φύλλων δένδρου τινὸς τῆς νήσου ἐκεῖνης· τούτου δὲ τοῦ κυλίνδρου τὸ ἐν ἄκρον ἦτο ἠναμμένον, ἐνῶ διὰ τοῦ ἐτέρου, ὅπερ εἶχον εἰς τὸ στόμα, ἀπερρόφων τὸν καπνόν. Κατὰ τὸν περιώνυμον ἱεράρχην ἰσπανὸν Λακάζαν ἡ ὄνομασία αὐτοῦ ταβάκος, δὲν προέρχεται ἐκ τῆς νήσου *Tabago*, ὡς τινες ἐνόμισαν, ἀλλ' ἐκ τῆς λέξεως, *tabaccos*, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεκάλουσι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Ἄιτης τὸν κύλινδρον· ἡ δὲ ὄνομασία αὕτη μετεδόθη καὶ εἰς τὸ φυτὸν.

Οἱ ἐγκατασταθέντες Ἴσπανοὶ ἐν Ἀμερικῇ οὐ μόνον ἀπεδέξαντο τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπέστειλαν κατὰ τὸ 1518 σπόρους τοῦ φυτοῦ τούτου εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου ἔτυχεν ἐπιμελοῦς καλλιέργειας. Μετ' ὀλίγον μετεδόθη τὸ νέον φυτὸν εἰς τὴν Πορτογαλίαν, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐντεῦθεν εἰς τὰ λοιπὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, πλὴν τῆς Ἀγγλίας, ὅπου εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ θαλασσοπόρου Φραγκίσκου Δράκη ἐκ τῆς Βρασιλίας τὸ 1585, καὶ τῆς Τουρκίας, ἣτις ὀφείλει εἰς τὴν ἀγγλίαν τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ τὸ 1600 ἢ τὸ 1604.

Εἰς τὸν καπνὸν κατ' ἀρχὰς ἀπεδόθησαν παρὰ τινων μὲν θαυμαστικαὶ ἰδιότητες, παρ' ἄλλων δὲ δηλητηριώδεις. Ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ ἰδέᾳ ἐπὶ Ἰακώβου βασιλέως τῆς Ἀγγλίας (1063—1625) ἀπηγορεύθη τὸ φυτὸν τοῦτο· ἐν Τουρκίᾳ ὑπὸ Ἀμουράτ Δ' (1623—1640) ἐν Ρωσίᾳ, ὑπὸ Μιχαὴλ Γ' (1623—1645). Ὁ Οὐρβανὸς Πάπας Η' (1623—1644) ἐδείχθη δυσμενὴς ἐπίσης πρὸς τὸν καπνόν, ἀλλ' ἕνεκα αἰτίας τοιαύτης. Τρόντι εἰς τὴν ἀμερικανικὴν χρῆσιν τοῦ καπνίσματος, οἱ Εὐρωπαῖοι προσέθηκαν καὶ τὴν τῆς κόνεως, τῆς λεγομένης ταμβάκου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ταμβάκος δὲν ἐπωλεῖτο τότε εἰς τὴν ἀγορὰν, ἕκαστος ἐραστὴς παρεσκεύαζεν αὐτὸν κατ' ἰδίαν, καὶ διὰ τὴν ἔχῃ αὐτὸν πρόσφατον, ἠτοίμαζε τὴν ἥτις εἶχεν ἀνάγκην ποσότητα. Ὅθεν οἱ ταμβακισταὶ ἐπενόησαν μύλους ἱκανῶς μικροὺς, φερομένους ἐν τοῖς θηλακίοις αὐτῶν. Οἱ μύλοι ὅμως οὗτοι δὲν ἀπετέλουν εὐάρεστον ρυθμόν· καὶ ἐὰν φαντασθῶμεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀριθμὸν τινὰ τῶν μυλοφόρων τούτων, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὁποῖα δύσχος συναυλιὰ ἤθελον ἀποτελεῖσθαι, καὶ ὁποῖα διατάραξις τῆς θείας λειτουργίας ἤθελε γίνεσθαι ἐκ τῆς περιστροφῆς τῶν

ἐν τοῖς θηλακίοις μύλων! Ἐνεκα τούτου λοιπὸν ὁ ἱεράρχης, ἀπηγόρευσε δι' ἐπιτιμίου τοὺς ποιοῦντας χρῆσιν τοῦ ταμβάκου πιστοῦς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις.

Ἐν ἤττοι δὲ χρόνῳ τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ἐτῶν εἰσεχώρησεν ὁ καπνὸς οὐχὶ μόνον ἐν Εὐρώπῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀσίᾳ, καὶ ἐν Ἀφρικῇ μέχρι τῆς Ὠκεανίας, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδὲν φυτὸν κατέστη ἀντικείμενον τοσοῦτῳ ἐκτεταμένης καλλιέργειας. *Πλουσατίας.*

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * Ἡ διάρως τοῦ Σουεξ ἔχει μῆκος 102 μιλίων, ἡ δὲ πόλις τοῦ Σουεξ πληθυσμὸν 15.000 ψυχῶν, ἀποτελούμενον ἐξ Αἰγυπτίων, Τούρκων, Ἀράβων, Περσῶν, Ἀβυσινίων, Ἀφρικανῶν, Ἑλλήνων, Ἰταλῶν, Γερμανῶν, Γάλλων καὶ Ἄγγλων.

* * Οἱ κάτοικοι τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀνέρχονται κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν εἰς 98,565,778 κατοικοῦντες ἐπὶ ἐκτάσεως 3.572,482 μιλίων.

* * Τὸ ταχυδρομικὸν σύστημα ἐν Σινικῇ ἤρξατο τῇ 1 Ἰουνίου τοῦ ἐνεστάτος ἔτους. Ἐν μόνον ταχυδρομείον μέτρι τοῦδε ἀποπέλλεται ἀπὸ Τιεντσίν εἰς τὸ Πεκίνον.

* * Κατὰ τὴν ἀρτίως δημοσιευθεῖσαν στατιστὴν ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου ἀνέρχεται εἰς 1,424,046,600, ἐκ τούτων μὴ χριστιανοὶ εἰσὶν 1,033,505,000 ὥστε τὸ σύνολον τῶν χριστιανῶν ἀνέρχεται εἰς 390,541,600. Ἐκ τούτων 77,958,000 ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν καὶ 190,315,000 εἰς τὴν ῥωμαϊκὴν, οἱ λοιποὶ 115,218,000 εἰσὶ διαμαρτυρούμενοι.

* * Αἱ τράπεζαι τῆς ἀποταμιεύσεως ἐν Γαλλίᾳ εἶχον τῇ 31 Δεκ. 1877, καταθέσεις ἀνερχομένας εἰς 769,000,000 φρ. ἀνήκουσαι εἰς 2,863,283 καταθέτας, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶχεν, ἐπομένως, κατὰ μέσον ὄρον δικαίωμα ἐκ 300 φρ. Ἐκ τῶν καταθετῶν 108,354 ἦσαν κοινοὶ ἐργάται, 49,684 ὑπηρεταί, 17,265 ὑπάλληλοι, 8,397 στρατιῶται ἢ ναῦται, 109,462 ἀνήκον εἰς διάφορα ἐπαγγέλματα, 156,537 ἦσαν ἀνήλικες κλπ.

ΑἰΝΙΓΜΑ Α'

Σὺ μήπως θέλεις τόνομα νὰ σ' εἶπω καὶ ποῦ κεῖμαι;
 Σὺ μὴ δὲν θέλεις; ... πλὴν ἐγὼ δις ἤδη σοὶ τὸ εἶπον.
 Εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος θά μ' εὕρῃς, νῆσος εἶμαι
 Καὶ σκόλισε νὰ μὲ ἰδῇς· εἰς τὸν παρόντα τύπον.
 Ἄν δὲ ἀναγραμμάτισιν ποιήσης τῶν στοιχείων,
 Κ' ἐκ τῶν τεσσάρων φίλε μου, τὰ τρία μόνον λάβεις,
 Δὲν θά ἰδῇς τι μέγιστον· ἀτρόμητον θηρίον,
 Μικρὸν πλὴν ζῶον πρόξενον ἀποστροφῆς καὶ βλάβης.
 Ἄν δὲ τὰ δύο πρῶτά μου, ... ἐνταῦθα θ' ἀπαντήσης,
 Τὸ ζῶον τὸ παχύτερον ποῦ ἔκαμεν ἡ φύσις.
 Κι' ἂν τέλος ἐκ τοῦ ὄλου μου ἀφέλῃς ἐν στοιχείον,
 Σὺ, φίλε μου, καταγέσαι θά ἴδῃς ἀπὸ ποῖον. Δ. Ρ.

ΓΡΙΦΟΣ 1.

Καὶ ἄλλος χρόνος πέρασε καὶ ἄλλος χρόνος πάει,

